

Πηγή: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Σελ.: 46 Ημερομηνία έκδοσης: 28-04-2024
Αρθρογράφος: Επιφάνεια 471.2 cm² Κυκλοφορία: 14860
Θέματα: ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ ΜΑΝΤΟΥΛΙΔΗ

ΜΟΝΟΚΑ

Του ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΛΑΚΑΣΑ

Τη Ρωμοσύνη μνη την κλαις... παπαγαλισιτί

Στον Γιάννη Ρίτσο, τον ποιητή της «Ρωμοσύνης», ήταν αφιερωμένο το 8ο Διεθνές Συνέδριο Λογοτεχνίας που οργανώθηκε στην Κωνσταντινούπολη από το Ζωγράφειο Λύκειο και τα Εκπαιδευτήρια Μαντουλιδών. Μετείχαν ομάδες μαθητών από 20 σχολεία της Πόλης, της Ελλάδας, της Ιμβρου, της Κύπρου. Τους ζητήθηκε να ανακαλύψουν τρόπους για να «συνομιλήσουν» με το έργο του Ρίτσου. Θα μπορούσαν να επιλέξουν ένα ποίημα ή και μία φράση του ποιητή και να καταγράψουν τις ιδέες και τα συναισθήματα που τους γεννά, να κάνουν μια ζωγραφιά με αφορμή αυτό, να το μελοποιήσουν, να φτιάξουν βίντεο, να παρουσιάσουν ένα θεατρικό δράμα. Τα πιο γοητευτικά μέρη ήταν εκείνα που ήταν εμφανή τα ερασιτεχνικά στοιχεία, χωρίς την καλλιτέπεια που κρύβει δάκτυλο εκπαιδευτικών.

Παράλληλα, μαθητές εκπρο-

σώπησαν τα σχολεία στα διάφορα πάνελ με εκπαιδευτικούς, πανεπιστημιακούς και καλλιτέχνες, με θεματικές όπως οι μύθοι και η ιστορία στην ποίηση του Ρίτσου, τα ερωτικά του ποιητή, η ποιητική της εξορίας στο έργο του. Οι μαθητές έπρεπε να εντοπίσουν στο έργο του Ρίτσου σχετικά στοιχεία με τη θεματική και να θέσουν ερωτήσεις.

Οχι πως δεν υπήρξαν ομάδες παιδιών που κέρδισαν το δυνατό, συγκινητικό χειροκρότημα για τη δουλειά τους. Τις περισσότερες φορές, όμως, οι μαθητές φαινόταν ότι είχαν παπαγαλίσει τις εργασίες των καθηγητών τους. Διάβαζαν άτονα –συλλάβιζαν πολλές φορές– τα κείμενα που είχαν μπροστά τους, χωρίς να χρωματίζουν τον λόγο, αφήνοντας τις λέξεις μετέωρες να εκστομιζονται δίχως συνοχή και εσωτερικό ειρμό.

Χαρακτηριστική ήταν η προσπάθεια του Κώστα Ακρίβου και

Στιγμιότυπο από το συνέδριο για τον Γιάννη Ρίτσο, που πραγματοποιήθηκε στο Ζωγράφειο Λύκειο της Κωνσταντινούπολης (αριστερά, η φιλόλογος Ασπα Χασιώτη). Παρότι υπήρξαν ομάδες παιδιών που κέρδισαν το δυνατό, συγκινητικό χειροκρότημα για τη δουλειά τους, τις περισσότερες φορές οι μαθητές έμοιαζαν να έχουν αποστηθίσει εργασίες των καθηγητών τους.

του Θωμά Κοροβίνη, συγγραφέας και οι δύο αλλά και εκπαιδευτικοί, να εκμειεύσουν από τις εισηγήσεις των μαθητών την προσωπική τους ματιά πάνω στο έργο του Ρίτσου.

Μάταια η φιλόλογος Ασπα Χασιώτη («ψυχκή» του συνεδρίου μαζί με τον Γιάννη Δεμιρτζόγλου) ζήτησε από τους μαθητές να παρουσιάσουν το μεδούλι των εργασιών που είχαν φτιάξει και να θέσουν ένα μεστό ερωτηματοπρόβλημα δικό τους. Το ίδιο αποτυπώθηκε ξεκάθαρα στη συζήτηση με θέμα πώς το βίωμα μετασχηματίζεται σε τέχνη που υπερβαίνει εαυτόν.

Δεν φταίνε τα παιδιά. Υπεύθυνο είναι το εκπαιδευτικό σύστημα που δεν μαθαίνει στους μαθητές πώς θα βιώσουν τη γνώση που παίρνουν στο σχολείο και πώς θα κρατήσουν αυτό που τους κινητοποιεί για να αναπτύξουν τις κλίσεις και τις δεξιότητές τους.

Και πιο πρόσφορο μάθημα να το επιτύχουν είναι η λογοτεχνία. Δυστυχώς η πράξη απέχει.

Τα παιδιά διαβάζουν επιδερμικά τα κείμενα των σχολικών εγχειριδίων και μπρωκάζουν τις ιδέες των δασκάλων τους ή καταφεύγουν σε λυσάρια. Κύριος στόχος τους δεν είναι να κατανοήσουν ένα λογοτεχνικό έργο, αλλά να αποστηθίσουν τα γραμματολογικά, ιστορικά και λογοτεχνικά στοιχεία για να πάρουν καλό βαθμό.

Θα μου πείτε, τι ζητάμε από ένα παιδί που έχει «εκπαιδευτεί» να βαθμοθηρεί, προπονούμενο από μικρό για τις Πανελλαδικές Εξετάσεις, και συλλέγει πτυχία ξένων γλωσσών για το βιογραφικό του; Τίποτε περισσότερο από το να χαίρεται τα μαθήματά του. Για να συμβεί αυτό, το σχολείο πρέπει να πάψει να λειτουργεί ως αποδελτίωση ορισμών, θεωριών και ασκήσεων.